

letnik 39, številka 1-2-3/2023

vode počitka

revija za **evangeljsko duhovnost**

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

- POGUMNO** 4 Krščanska vera je pogumna
ali pa je ni
- INTELIGENTNO** 8 Ali je umetna inteligenca
novo božanstvo?
- PRETRESLJIVO** 10 Posvečeno vsem
beguncem
- DETAJLNO** 12 Kdo je človek?
-

- KULTUROLOŠKO** 14 Zgled inkulturacije vere
v Atenah
- MARKIRANO** 18 Vodniki in markacije
- NEDVOUMNO** 20 Kaj bo s tistimi, ki niso
slišali evangelija?
- PARADOKSALNO** 24 Kako moliti, kadar ne
morem moliti?
- ZASLEDOVALNO** 26 Stopinje v snegu
- NEVERJETNO** 28 O učlovečenju
- NEMIRNO** 30 Sindrom nemirnih nog
- MAZILJENO** 32 Kaj je maziljenje?
- MODRO** 34 Modri reki in citati

mag. Peter Golob, urednik Krščanska vera je pogumna ali pa je ni

Mag. Peter Golob je duhovnik in sodelavec pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto in predavatelj na Univerzi v Ljubljani ter direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium Evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

Krščanska vera je pogumna ali pa je ni. Krščanska vera verjame v Boga, ki ga ni moč videti. Vojne, stiske, konflikti, sovraštvo, zloba, izkoriščanje, laži, kraje, napuh in podobne stvari nam dokazujejo, da Boga ni. Če bi obstajal, tega verjetno ne bi dovolil? Trpljenje nič krivih je najboljši dokaz, da Boga ni. Namreč, če bi Bog obstajal, ne bi

menda dovolil, da bi nedolžni po nedolžnem trpeli? Ali ne bi Bog, če bi obstajal, pomagal ubogim in pomoči potrebnim? Torej Boga ni. Če pa že je, je kot tak vreden vse graje in obsodbe? Bog bi namreč lahko preprečil zlo in pomagal ubogim, pa tega ne stori. Celó v Svetem pismu je zapisano: »Kdor torej zna delati dobro, pa ne dela, ima greh.« Bog zna delati dobro, saj je kot Bog ustvaril svet in naravo in čudovite živali. Pa vendar noče pomagati ubogim in noče preprečiti trpljenja, zato je vreden vse graje in kritike in obsodbe, kajne? Tak Bog ne more biti Bog. Takšnega Boga ni možno smatrati kot dobrega in usmiljenega. Če je krščanski Bog tak, potem je bolje najti kakšnega drugega Boga. Tak Bog je nesprejemljiv. Tak Bog vzbuja gnev in ustvarja nemir ter si zasluzi, da se ga zavrže in ekskomunicira. In to se je za prvo veliko noč tudi zgodilo. Krščanski Bog, ki se je učlovečil v Jezusu Kristusu, je bil pred dva tisoč leti obsojen in ekskomuniciran iz človeške družbe in sveta. Zato je potreben pogum za vero v takšnega Boga.

Krščanska vera je pogumna ali pa je ni. Krščanska vera na-

mreč verjame v Boga, ki je ne-bogljjen in umrljiv. Jezus Kristus, Božji Sin, je sicer druge reševal, ozdravljaj, osvobajal, sebe pa ni rešil niti se ni boril za svojo pravico. Jezus Kristus ni stopil s križa, na katerega je bil pribit. Bil je obsojen na smrt, usmrčen in pokopan. Uradna oblast ga je v okviru sodnega procesa skladno s pravnim redom spoznala za krivega, ga pravnomočno obsodila in sodbo nad njim tudi izvršila. Jezusu Kristusu je bila dokazana krivda in ta je bila v očeh države zelo huda, saj so ga obsodili na najhujšo možno kazen: smrt s križanjem. Jezus Kristus je bil javno obsojen kot zločinec najhujše vrste in je bil likvidiran skupaj z drugimi zločinci. Tudi javnost ga je izločila in prepoznala kot nevarnega revolucionarja, ki je prevračal ustaljen družbeni red. Zanimarjal je postavljene socialne in pravne okvire, po katerih je družba delovala. Zato je potreben pogum za vero v takšnega Boga.

Krščanska vera je pogumna ali pa je ni. Krščanska vera namreč verjame v Boga, ki je na prvi pogled videti zelo kontroverzen in demagog. Obljublja in dela dobro, ozdravlja ljudi, celo

obuja od mrtvih, s čimer daje vtis, da je sposoben narediti vse. Da je vsemogočen. Po drugi strani pa ga politična in verska oblast ter javnost brez težav utišajo in odstranijo. Jezus Kristus je obljubljal velike in čudovite stvari, nov in pravičen red, vendar nič od tega. Na svetu še vedno vlada krivica in razsaja zlo. Celotni kristjani, ki verjamejo v Boga, ostajajo brez Božje zaščite in protekcije. Že Jezusove učence apostole so v večini vse likvidirali. Tudi naslednje generacije kristjanov so v prvih stoletjih doživljale organizirane napade in masovne poboje. Se pa tudi danes kristjanom marsikje po svetu slabo godi, sploh na vzhodu, kjer krščanstvo ne velja za večinsko vero. Jezusove besede ob tem izpadejo prazne in zavajajoče. Krščanski Bog s svojimi praznimi obljubami izpade kot demagog. Zato je potreben pogum za vero v takšnega Boga.

Krščanska vera je pogumna ali pa je ni. Krščanska vera namreč verjame v Boga ne glede na to: ali Bog obstaja ali ne, ali Bog kaj stori ali ne, ali se Božje obljube izpolnijo ali ne, ali Bog stori čudež ali ne, ali Bog poskrbi za trpeče ali ne, ali Bog pošlje pomoč ali ne, ali Bog živi

ali umre, ali Bog obvelja za dobrega ali ne, ali je Bog prisoten ali ne, ali se Bog bori za človeka ali ne, ali Bog prežene zlo ali ne. Še več, krščanska vera je pogumna, ker verjame v Boga, za katerega ni videti, da obstaja, da pomaga, da izpolnjuje obljube, da dela čudeže, da je sposoben pregnati zlo. Krščanska vera je pogumna, ker verjame v Boga, za katerega je videti, da noče pregnati zla, da noče pomagati, da noče rešiti trpečega človeka. Krščanska vera je pogumna, ker verjame v Boga, ki ga celo verska oblast ne priznava za Boga. Verjeti v Boga, ki ga je verska oblast izdala in ekskomunicirala, je pač zelo pogumno. Zato je potreben pogum za vero v takšnega Boga.

Krščanska vera je pogumna ali pa je ni. Glede na to, v kakšnega Boga verjame krščanstvo, bi lahko celo rekli, da je krščanska vera neuravnovešena, shizofrena, kontroverzna, fanatična, škodljiva. Ampak ni tako, ker se izraža zgolj in samo po ljubezni do bližnjega. To je vsa vsebina krščanske vere: ljubezen do bližnjega. Verjeti v Boga ne pomeni nič drugega kot to: odpustiti in ljubiti sočloveka. Ljubiti, želeli dobro in pomagati

bližnjemu pa ni možno brez poguma. Kajti ljubiti pomeni sočustvovati in trpeti zavoľjo bližnjega. Pri tem je nedvomno potreben pogum. Veliko poguma.

In kaj ima vera s tem? Vse. Kajti vera v Boga je prazna, če ne ljubim in ne trpim, ker želim dobro bližnjemu. Kristjan mora biti pač pogumen, če želi ljubiti, de-

lati dobro in potrpeti zavljo bližnjega tudi, ko nima nič od tega. Temu se v svetopisemskem žargonu reče: »Verjeti v Boga«.

dr. Daniel Brkič
Ali je umetna
inteligenca novo
božanstvo

Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.

Prihaja čas, ko bodo izumi umetne inteligence neizogibno zamenjali prihodnost človeštva in ne bo šlo za znanstveno fantastiko. Zamenjujejo nas stroji oz. humanoidni roboti, ki delajo neverjetne stvari, celo bolje od nas, ampak s svojo superinteligenco in singularnostjo nikoli ne bodo ljudje. To me spominja na gospo, ki jo je bančna službenka vprašala, zakaj posle ureja na bančnem okencu, ne pa na bankomatu. Odgovorila je: »Zato, ker me »stroj« ne vpraša, kako je z mojo revmo, vnukinjo, rožami in mačko.« Umetna inteligenca postaja no-

vo božanstvo; lahko se bomo »naložili« na računalnik in s tem postali celo nesmrtni. Gre za nov čudež z imenom Homo deus (človek-bog). Vprašanje je, ali ustvarjamo novega boga ali priklicujemo starega demona?

Človek kot oseba, ki temelji na ogljiku, postaja neosebni robot, ki temelji na siliciju. Kristjani nismo fanatični disidenti, saj verjamemo, da je razum Božji dar in potencial za izboljšanje družbe. Problem nastane, ker so posledice algoritmov tehnološke singularnosti odvisne od etike programerja in so neobvladljive in nepovratne. Civilizacija brez algor-etike je zaradi možnosti zlorab definitivno obsojena na propad. Algoritmi lahko razumejo naše občutke bolj kot razumemo sami sebe in zlahka določijo, kateri študij, izdelek in sedež na letalu izbrati, kdo je naša prava ljubezen, kakšnega potomca si želimo, kaj je z našo umrljivostjo in na kaj naj stavimo ... Začeli bomo govoriti: »Algoritem me je blagoslovil, ne pa Bog.« Toda človek kot bog se je vedno slabo izkazal. Smo na tem, da Boga, svobodno voljo, odgovornost, razumnost, etičnost, celovitost, avtonomnost in človečnost na-

domestimo z algoritmi. Namesto da bi priznavali oblast Boga nad oblaki, bomo zaupali podatkom, naloženim v oblake. Prihodnost umetne inteligence nas straši. Smo v paniki, ali gre za robotski prevzem centralizirane moči, nadzora, podatkov in nov sistem manipulacije. Ne preseneča me, da so spet na delu razburjeni mazaški šušmarji, ki v umetni inteligenci vidijo apokaliptično zaroto antikrista, z zverjo in lažnim prerokom iz knjige Razodetja. Špekulante ni izučilo, da odkar je človeka zapeljala kača v rajskem vrtu, človek stalno naseda njenim mikavnim besedam, da bomo postali kakor Bog. Navsezadnje antikrist ni prvič

omenjen v Razodetju, ampak ga je pisec omenil že v Janezovem pismu in razkril, da je antikrist že prisoten (1 Jn 2,18.22; 2 Jn 1,7).

Kot teolog priznam, da bo podoba o Bogu na preizkusu, kajti pridevniki, ki opredeljujejo umetno inteligenco, so lastnosti, ki jih pripisujemo Bogu: vseveden, vsemogočen, vseprisoten, presežen, skrivnosten, neviden, nedojemljiv ... Toda Bog kljub vsemu ostaja neprekosljiv zaradi svojega bistva, to je ljubezni, saj je Bog ljubezen (1 Jn 4,16), kar umetna inteligenca ne bo nikoli. Kako utolažljivo je to. Hvala Bogu za Boga.

Posvečeno vsem beguncem

Warsan Shire

britansko-somalska pesnica, rojena leta 1988

Nihče ne gre od doma,
 razen če je dom tak, kot so usta morskega psa.
 Tečeš proti meji, ko vidiš, da teče celo mesto;
 sosedje tečejo hitreje od vas.

Krvava sapa v grlu,
 fant, s katerim si hodil v šolo
 in te je omočitno poljubljal za staro tovarno kositra,
 drži pištolo, večjo od svojega telesa.

Od doma greš samo takrat,
 ko ti dom ne dovoli ostati.

Nihče ne zapusti doma, razen če ga dom preganja:
 ogenj pod nogami,
 vroča kri v trebuhu.

To ni nekaj, kar si kdaj želel narediti,
 dokler ti rezilo groženj ni zažgalo vratu.

A celo takrat himno nosiš v srcu,
 medtem ko trgaš potni list na letališkem stranišču in ihtiš,
 ker vsak košček papirja jasno govori, da se ne boš vrnil.

Nihče ne daje svojih otrok v čoln,
 razen če je voda varnejša od kopnega.

Nihče ne praži svojih dlani pod vlaki in vagoni,
 nihče ne preživi dneve in noči v želodcu tovornjaka in
 se hrani s časopisom, razen če prevoženi kilometri
 pomenijo več kot potovanje.

Nihče se ne plazi pod ograjami,
 nihče noče biti pretepen in pomilovanja vreden.

Nihče ne izbere begunskih taborišč,
 preiskav in slačenj, ker ga boli telo.

Nihče noče iti v zapor,
 razen če je zapor varnejši
 od strelnega ognja
 in je zaporniški paznik ponoči

boljši od polnega tovornjaka moških,
 ki izgledajo kot tvoj oče.
 Tega nihče ne bi mogel prenesti in prebaviti,
 nihče nima dovolj trde kože to prenesti,
 razen črnci, begunci, umazani priseljenci,
 prosilci za azil,
 lačni, z iztegnjenimi rokami,
 ki čudno dišijo,
 primitivni divjaki,
 ki hočejo umazati, skaziti
 in spraviti v nered še tujo deželo:
 žaljive besede, psovke,
 umazani pogledi,
 ki se kotalijo po naših hrbtih.
 A udarec je mehkejši
 od odtrganega uda,
 besede so nežnejše
 kot štirinajst moških,
 ki se zvrstijo med
 tvojimi nogami;
 lažje je prenesti in pogoltniti žalitve,
 kot pa ruševine, kosti in otroško telo v kosih.

Želim iti domov,
 a dom je tak, kot so usta morskega psa;
 dom je puška
 in nihče ga ne bi zapustil,
 se plazil čez puščave,
 razen če ga sam dom prežene do obale;
 brodiš po oceanih in se utopiš, če se ti ne uspe rešiti,
 lačen beračiš,
 pozabiš na ponos, samo da preživiš.
 Nihče ne zapusti doma, dokler ti sam dom ne pravi:
 »Odidi, pobegni, ker ne vem, kaj sem postal,
 vendar vem,
 da je kjerkoli varneje kot tu.«

dr. Katja Brkič Golob **Kdo je človek?**

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja, klinična psihologinja in psihoterapevtka, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu in na Univerzi v Novem mestu ter duhovnica in voditeljica slavnih in glasbenih skupin v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Za nas imam posebno nalogo. Če bi danes dobili navodilo, da se moramo predstaviti in odgovoriti na vprašanje, kdo smo, potem bi morda hiteli z odgovori, ki bi obsegali naš poklic, naše družinsko življenje, število otrok, morda bi opisali svoj hobi, katerega hišnega ljubljence imamo, kateri avto vozimo. Že pred nekaj leti pa sem naletela na eno zanimivo poročilo, ki ga je navedel profesor C. E. M. Joad. Rekel je, da na vpraša-

nje, kdo je človek, lahko odgovorimo tako: Človek je iz vode in poleg tega še iz:

- MASTI, iz katere lahko narediš cca sedem kosov mila.
- APNA, s katerim lahko pobeliš le en kurnik.
- SLADKORJA, s katerim lahko osladiš sedem skodelic čaja.
- FOSFORJA, ki ga je dovolj za dva tisoč dvesto vžigalic.
- ŽELEZA, iz katerega lahko narediš srednje velik žebelj.
- MAGNEZIJA, ki ga lahko spraviš v majhno solnico.
- SMODNIKA, s katerim lahko vržeš v zrak igračko.
- ŽVEPLA, ki ga je toliko, da bi z njim lahko psu iztrebil bolhe.

Zanimivo, kajne? Kemiki pravijo, da smo iz vode, nekaj magnezija, železa, ogljika, kalcija in soli. Po drugi strani biologi pravijo, da smo več od živali in rastlin, saj se rastline ne zaljubijo, ne berejo časopisov, ne hodijo na počitnice, živali pa tudi ne kukajo skozi daljnogled, ne pošiljajo čestitk za rojstni dan, ne igrajo šaha. Ljudje smo tudi edina živa bitja, ki zardimo

in, roko na srce, tudi edina, ki moramo zardeti. Ne glede na vse to Bog pravi, da smo ustvarjeni po njegovi podobi, zato lahko skupaj s psalmistom zaključimo, da se zahvaljujemo Bogu, ker nas je tako čudovito ustvaril. Namreč, ko pogledamo okoli sebe, lahko vidimo Božjo kreativnost, ustvarjalnost in nedoumljivost.

Ali lahko rečemo: »Hvala Bogu za njegova čudovita dela?« V Psalmu 145 v Svetem pismu najdemo naslednje besede:

»Povzdigoval te bom,
moj Bog, o Kralj,
slavil bom tvoje ime
na vekov veke.

Vsak dan te bom slavil,
hvalil bom tvoje ime
na vekov veke.

Velik je GOSPOD in
zelo hvaljen,

njegova veličina je nedoumljiva.

Rod za rodom bo
slavil tvoja dela,
tvoja mogočna dela
bodo oznanjali.

O sijaju slave

tvojega veličastva,
o tvojih čudežih bom premišljal.

Spomin na tvojo
veliko dobroto bodo izrekli,
zaradi tvoje pravičnosti
bodo vriskali.

Milostljiv in usmiljen
je GOSPOD,
počasen v jezi in velik v dobroti.
GOSPOD je dober do vsakega,
njegovo usmiljenje je
nad vsemi njegovimi deli.

GOSPOD je zanesljiv v vseh
svojih besedah,
dobrotljiv v vseh svojih delih.

GOSPOD podpira vse, ki padajo,
vzdiguje vse, ki so upognjeni.

GOSPOD je pravičen na vseh
svojih poteh,

dobrotljiv v vseh svojih delih.

GOSPOD je blizu vsem,
ki ga kličejo,
vsem, ki ga kličejo v zvestobi.

Izpolni željo svojih častilcev,
usliši njihovo klicanje

in jih reši.«

Zato naj se iz našega srca razlega hvalnica Bogu, ker je velik, ker je vzvišen in ker je predvsem dober, in to do vseh ljudi.

Ace Arsov
Zgled
inkulturacije
vere v Atenah
(Apostolska dela 17,16-34)

Ace Arsov je pastor
Evangelijske cerkve
Logos na Bledu ter
voditelj Društva Doulus
za pomoč zasvojevcem in
njihovim svojcem.

Pavel na Areopagu
*Tedaj je Pavel stopil na sredino Areopaga in spregovoril: »Možje Atenci! Po vsem, kar vidim, ste zelo pobožni. Sprehajal sem se po vašem mestu in si ogledoval vaše svetinje. Ob tem sem opazil tudi oltar z napisom: **Neznanemu bogu**. Kar vi častite, ne da bi poznali, vam jaz oznanjam« (Apd 17,22-23).*

Pavel ustvari most za dialog
 Po preizkušnjah v Filipih, Tesaloniki in Beroji Pavel prispe v

Atene, središče Grčije (Apd 17,15). To mesto, ki je živelo v senci starodavne slave, je kljub političnemu nazadovanju še vedno imelo kulturno premoč. Tukaj je apostola v *dno duše prizadelo, ker je videl, kako je mesto polno malikov* (Apd 17,16). To srečanje s poganstvom pri Pavlu ne povzroči bega, umika, ampak ga spodbudi k oblikovanju mostu za dialog s to kulturo.

Kontemplativni (poglobljeni) pogled vere

Pavel se odloči, da bo spoznal mesto, in tako začne obiskovati pomembne kraje in osebe. Gre v sinagogo, simbol verskega življenja; gre na trg, simbol mestnega življenja; gre na Areopag, simbol političnega in kulturnega življenja. Sreča se z Judi, s filozofi epikurejci in stoiki ter z mnogimi drugimi. Sreča vse ljudi, ne zapre se. Pogovarja se z vsemi. Pavel na ta način opazuje kulturo in okolje Aten ter s kontemplativnim *pogledom odkriva boga, ki prebiva v hišah tega mesta, na njegovih cestah in na njegovih trgih.*

Pavel mesta Atene in poganškega sveta ne gleda s sovražnostjo, ampak z očmi vere. To nas spodbudi, da se vprašamo,

kako mi opazujemo svoja mesta: Jih opazujemo z brezbržnostjo? S prezirom? Ali pa z vero, ki prepoznava Božje otroke med anonimnimi množicami?

Prehod med evangelijem in poganskim svetom

Ta prehod naredi Pavel. V središču ene najslavnejših institucij antičnega srca, na Areopagu, naredi izjemen zgled inkulturacije sporočila vere: oznanja Jezusa Kristusa častilcem malikov in tega ne naredi na žaljiv način, ampak tako, da postane graditelj mostov. Pavel je deloval po principu inkulturacije (vključevanja v družbo), ne pa po principu subkulture (posebne kulture kake skupine ljudi, drugačne od kulture, katere del je).

»Kar vi častite, ne da bi poznali, vam jaz oznanjam«

Pavel za izhodišče vzame oltar v mestu, ki je posvečen *nepoznanemu bogu* (Apd 17,23). Začne s *pobožnostjo* do tega nepoznanega boga. Da bi spodbudil empatijo poslušalcev, pove, da Bog *prebiva med meščani* in se *ne skriva pred ljudmi, ki ga iščejo z iskrenim srcem, tudi če to delajo tipaje*. Prav to je ta navzočnost, ki jo

hoče Pavel razkriti: *»Kar vi častite, ne da bi poznali, vam jaz oznanjam«* (Apd 17,23).

Mož, ki ga je Bog izbral

Da bi razodel identiteto boga, ki ga Atenci častijo, apostol začne s stvarjenjem. Izhaja iz svetopi-semske vere v Boga razodetja, da bi prišel do odrešenja in sodbe, torej do krščanskega sporočila. Pokaže na nesorazmernost med veličino Stvarnika in svetišči, ki jih je zgradil človek. Potem še razloži, da se Stvarnik vedno pusti iskati, da bi ga tako lahko vsak našel. Na ta način Pavel oznani Kristusa, za katerega se ljudje ne menijo, a ga vendarle poznajo.

Zatem vse povabi, da grejo iz nevednosti in se spreobrnejo v pričakovanju skorajšnje sodbe.

Pavel tako pride do oznanjevanja in namigne na Kristusa, ne da bi ga imenoval. Opredeli ga kot *moža, ki ga je Bog za to izbral in pred vsemi potrdil tako, da ga je obudil od mrtvih* (Apd 17,31).

Kristusova smrt in vstajenje se zdita norost

Pridemo do problema: Pavlova beseda, ki je do zdaj sogovornikom jemala dih, saj je bila zani-

mivo odkritje, naleti na oviro: Kristusova smrt in vstajenje se zdita *norost* (1 Kor 1,23). Povzročita posmeh in norčevanje. Pavel torej odide. Zdi se, da mu ni uspelo. Pa vendar nekateri sprejmejo njegovo besedo in se odprejo veri. Med temi sta Dionizij, član Areopaga, in žena po imenu Dámaris (Apd 17,34). Tudi v Atenah evangelij požene korenine in se širi z dvema glasovoma, moškim in ženskim.

Graditi mostove

Tudi mi danes prosimo Svetega Duha, da nas nauči graditi mostove s tistimi, ki ne verujejo v Boga ali verujejo drugače kot mi. Vedno moramo graditi mostove in imeti iztegnjeno roko. Prosimo ga za zmožnost, da bi z obzirnostjo inkulturirali sporočilo vere. Tiste pa, ki ne poznajo Kristusa, kontemplativno pogledali in jih spodbudili z ljubeznijo, ki ogreje tudi najbolj otrdela srca.

Rebeka Jovanović **Vodniki in** **markacije**

Rebeka Jovanović je
sodelavka pri vodenju
študijsko-molitvenih
bogoslužij
v Evangelijski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto.

V življenju imamo na voljo zelo veliko vodnikov ali načrtov poti. Na primer:

- vodnik za zdravo in dolgo življenje,
- vodnik za ohranjanje telesne kondicije,
- vodnik po slovenskih gorah/izletniški vodnik.

Vodniki so pomembni, ker imamo cilje, ki jih želimo doseči. Če pa želimo cilje doseči, potrebujemo načrte ali vodnike. Te pripomočke so naredili za nas drugi, ki poznajo pot do cilja, ki so najverjetneje enkrat že prišli do cilja, ki vedo, kaj je potrebno, da vztrajamo in dosežemo cilj.

Toda vodniki ali načrti poti ne pomagajo, če se na poti proti cilju ne držimo posebnih oznak: markacij. Pravi planinec uporablja oboje: Vodnik, ki ga vnaprej poduči, kakšna težavnost ga čaka, in markacije, ki ga dejansko usmerjajo skozi celo pot, da se ne izgubi. Za varen prihod na cilj so markacije ravno tako pomembne kot vodniki.

Življenjski tempo nas sili, da živimo brez cilja. Da se odločamo hitro, po liniji najmanjšega odpora, brez resnega premisleka o posledicah. Nimamo časa gledati v vodnike in upoštevati načrte, niti iskati markacij, saj sami sebe smatramo za vsevedne. Čeprav se nemalokrat izgubimo in namesto po najkrajših poteh hodimo po daljših in nevarnih ožinah. Skozi življenje ne hodimo po lepi markirani in preverjeni poti, temveč tavamo in preizkušamo različne stranpoti ali si celo utiramo steze skozi neprehodne goščave. Na koncu koncev je videti, kot da ves čas tavamo izgubljeni, saj ne uporabljamo vodnikov in ne upoštevamo markacij.

Kristjani imamo vodnik, ki se imenuje Sveto pismo. V njem najdemo navodila, kako hoditi po poti življenja. Božja vsako-

dnevna pomoč pa je naša marčakija, ki nas usmerja in nam kaže, katera od poti je prava. Če je ne upoštevamo, hitro zaidemo s prave poti. Ravno tako lahko hitro zaidemo s poti, če ne poslušamo in ne sledimo glasu Božjega duha, ki se razodeva v Cerkvi.

Jezus nas kliče in usmerja z besedami: **»Jaz sem pot, rešnica in življenje«** (Janez 14,6). Jezus Kristus je pot, ki je

sigurna in nas bo pripeljala na cilj, tudi če je ta pot včasih videti strma, kamnita, nevarna. Na tej poti ljudje nismo sami, saj je Bog obljubil pomoč vsem, ki ga kličejo in iščejo. Ne glede na težavnost poti, na zdrse in padce, bomo prišli na cilj, če se bomo držali Jezusovih besed, saj ta Pot je že sama po sebi cilj. Vredno je vztrajati, kajti kar uho ni slišalo in oko ni videlo, čaka vse, ki ljubijo Boga in ljudi in tako uresničujejo Božjo voljo.

dr. Daniel Brkič
Kaj bo s tistimi,
ki niso slišali
evangelija?
(Odgovori na težka
vprašanja)

Običajno slišimo, da vse poti vodijo k Bogu. Jezus je rekel, da nihče ne pride k Očetu drugače kot po njem (Jn 14,6), apostol Peter pa je pridigal, da v nikomer drugem ni odrešenja; zakaj pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se rešili, razen ime Jezus (Apd 4,12).

Kot teologa me sprašujejo, kaj bo s tistimi, ki niso nikoli slišali evangelija. Ali bodo sojeni drugače? Ali je pošteno, da jih Bog pošlje v pekel? Nova zaveza na to vprašanje ne odgovarja neposredno, saj zadeva ljudi, ki so evangeljsko oznanilo slišali, pove pa, kaj bo s tistimi, ki Boga zavračajo zavestno.

Samo Bog ve, kako se bodo posamezniki odrezali na sod-

nem dnevu. To ni naša skrb, saj je pisano: »Moje je maščevanje, jaz bom povrnil, pravi Gospod.« (Rim 12,19) Ne gre za maščevanje, kakršno je človeško, ampak za povračilo, ki temelji na Božji pravičnosti. Ne gre za Božjo prizadetost, užaljenost, zadoščenje in ogorčenje. Božje sodbe so svete in pravične. Verjamem, da bo usmiljeni Bog storil, kakor je prav. Težave imamo mi, ker je naša podoba o Bogu napačna. Pozabljam, da skrivne reči pripadajo Gospodu, našemu Bogu (5 Mz 29,28). Bog ni kapricast in muhast, odvisen od svojega razpoloženja, ampak je pravičen, sočuten, milostljiv, zvest in počasen v jezi. Ali ne bo sodnik vse zemlje ravnal pravično (1 Mz 18,25)? Naša edina skrb je, da se na povabilo evangelija, ki je do nas prišel, odzovemo, ne pa, da se sprašujemo, kaj bo s tistimi, ki te možnosti nimajo. To je potrdil tudi Jezus: »Kajti tisti služabnik, ki spozna voljo svojega gospodarja, a ničesar ne pripravi in ne dela po njegovi volji, bo hudo tepen. Tisti pa, ki je ne spozna in stori kaj takega, kar zasluži udarce, bo malo tepen. Od vsakega, ki mu je bilo veliko dano, se bo veliko zahtevalo, in komur so veliko zaupali, bodo od njega toliko

več terjali.« (Lk 12,47-48)

Kristjani radi v svoji aroganci trdimo, da drugi ne poznajo popolnega razodetja evangelija, a če smo iskreni, si moramo priznati, da ga tudi sami ne poznamo v celoti. Navsezadnje je vera rezultat Božje milosti. Iz Svetega pisma zvemo, da je zemlja napolnjena s spoznanjem Gospodovega veličastva, kakor vode pokrivajo morje (Hab 2,14). Obstaja splošno, naravno razodetje o Bogu, kajti od stvarjenja sveta naprej je mogoče to, kar je v njem nevidno, z umom zreti po ustvarjenih bitjih; njegovo večno mogočnost in božanskost, zato smo neopravičljivi (Rim 1,20). Obstaja tudi pričevanje naše vesti in moralnega reda, saj »pogani, ki nimajo postave, po naravi izpolnjujejo to, kar vele-va postava, in so sami sebi postava, čeprav so brez postave, ker je delo postave zapisano v njihovih srcih« (Rim 2,14-15). Zato ni nikogar, ki bi bil glede Boga popolnoma neveden. Bog bo vsakemu povrnil po njegovih delih (Rim 2,6).

To Božje načelo vidimo na straneh stare zaveze. Množice Judov in Nejudov, ki so živeli pred Kristusom, bodo del velike

množice odrešenih, ki je nihče ni mogel prešteti, iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov (Raz 7,9). Očitno je, da niso poznali evangeljskega sporočila, a je razvidno, da so vedeli več, kot je izrecno zapisano v Svetem pismu. Rečeno je, da je imel Mojzes, ki Kristusa ni poznal, zasramovanje zaradi Kristusa za večje bogastvo kakor zaklade Egipta; gledal je namreč na povračilo (Heb 11,26). Očitno je Kristusova daritev na križu delovala retrospektivno, ker ima večno moč. Njega je Bog javno določil, da bi bil s svojo krvjo orodje sprave, h kateri pridemo po veri (Rim 3,25). Zato je srednik nove zaveze, da bi po smrti, ki jo je pretrpel za odkupitev od prestopkov v prvi (tj. stari) zavezi, tisti, ki so poklicani, prejeli obljubljeno večno dediščino (Heb 9,15). To se nam ne sme zdeti čudno, saj Bog ni odvisen od časa; Jezus Kristus je isti; včeraj in danes in na veke (Heb 13,8).

Tisti, ki danes niso slišali evangelija, so v podobnem položaju kot tisti, ki so živeli pred Kristusom. Ali ni mogoče, da se na spoznanje o Bogu, ki ga imajo, odzovejo tako, kot so se nanj odzvali starozavezni junaki?

Jezus obljublja, da ga bodo tisti, ki ga iščejo, našli (Mt 7,7), kajti Bog gleda dol iz nebes na človeške sinove, da bi videl, ali je kateri razumen, kateri, ki ga išče (Ps 53,3). Na primer, če musliman bere v Koranu o Isi (Jezusu), lahko spozna, da je Jezus večji od Mohameda, ki je za svoj greh potreboval Božje odpuščanje (Sura 48,2). Sveti Duh lahko deluje v komerkoli, saj samo on človeka prepričuje o grešnosti.

Odrešenje ni odvisno od zgodovinskega časa, geografskega področja in religijskega okolja, sicer bi imeli nekateri ljudje »srečo«, da so rojeni v pravem času na pravem mestu. To bi bilo nepošteno, saj smo vsi grešniki. Sprašujejo me, zakaj mnogi nimajo možnosti slišati evangelija, če je vendar Bog vsemogočen, pravičen in ljubeč. Ali pa, zakaj nas je Bog ustvaril, če je vedel, da ga bo toliko ljudi zavrglo. Ali pa, zakaj ni ustvaril sveta, v katerem bi ljudi prisilil, da se moramo odločiti zanj. Če bi tak svet obstajal, bi govorili o drugem in drugačnem svetu, ljubeči Bog pa ima raje svet, ki deluje po zakonu svobodne volje. Sveto pismo ne govori o možnih svetovih, ampak o obstoječem svetu. Ne

bi bilo pošteno, da bi imeli tisti, ki hočejo Bogu pljuvati v obraz, pravico do veta, to je ugovora proti svetu, kakršnega je ustvaril suvereni Bog, in bi s svojim nasprotovanjem onemogočili srečo tistih, ki Božjo brezplačno milost in odrešenje želijo sprejeti. Ni Bog tisti, ki nas bo sodil ob naši smrtni uri, ampak naša vest, razsvetljena z lučjo Svetega Duha. Kdor deluje v ljubezni, sledi postavi svoje vesti in dela, kar zahteva Bog, čeprav ga ne pozna. Kdor izbere ljubezen, služi Kristusu, ne da bi to vedel (Jöel Pralong). Božja volja je, da se vsi rešimo, a rešen je samo tisti, ki želi biti rešen svobodno, brez prisile.

Verski pluralizem odpira vprašanje pomena evangelizacije, kajti če se lahko vsi rešijo, nam ni treba beliti si glavo z označevanjem evangelija. Toda v

bistvu si religije nasprotujejo, hkrati pa so vse religije priprava na Kristusa, ki je prišel zato, da jih dopolni. Spreobrnjenci iz judaizma, islama, hinduizma, budizma ... so hvaležni za to, kar so se naučili v svoji kulturi, a so navdušeni nad edinstvenim Bogom, ki se je učlovečil, umrl namesto nas in slavno vstal od mrtvih. Edino Jezus Kristus je trdil, da je Bog in to tudi potrdil z besedami in dejanji. »Bog je namreč samo eden. Samo eden je tudi srednik med Bogom in ljudmi, človek Kristus Jezus.« (1 Tim 2,5) Če bi lahko človeštvo prišlo do Boga na drugačen način, Jezus Kristus ne bi bil potreben, tako pa je bil napovedan na samem začetku (1 Mz 3,15). Pomenljive so daljlamove besede, ki jih je naslovil na Zahodnjake rekoč, zakaj prihajamo iskat duhovnost k njim, namesto da bi izkoristili

priložnost in bi svojo vero poglobili doma. Luč evangelija je Božje sredstvo proti človeški samozadovoljnosti. Iz človeka ne naredi le boljšega človeka, ampak novega človeka. Vse religije domnevajo, da človek v resnici ni tako slab, in da ga je možno »popraviti« z verskim režimom, ki ga določajo ljudje. Sveto pismo pa trdi, da je človekovo srce zahrbtno in zvijačnejše od vsega; kdo ga more doumeti (Jer 17,9)?

Smiselno je le eno vprašanje: »Kaj bom storil s Kristusom jaz, saj evangeljsko oznanilo zame ni neznanka.« Ni mi treba iskati zajca v grmu in razglabljati, kaj bo s tistimi, ki niso slišali evangelija. Postavljen sem pred drugačno izbiro kot ostali. Jezus je Petru, ki se je spraševal glede Janeza, rekel: »Kaj ti to mar? Ti hodi za menoj!« (Jn 21,22)

Katja Lipičnik **Kako moliti,** **kadar ne morem** **moliti?**

Katja Lipičnik je sociologinja in učiteljica ter glasbena animatorka veroučnih otrok v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Življenje nam prinaša vzpone in padce. Včasih smo tako veseli, da bi lahko objeli ves svet in se nasmehnemo še tistemu sosedu, ki nam ni ravno najbolj pri srcu. Spet drugič so naši dnevi temni, počutimo se osamljeni, žalostni, včasih niti ne vemo, kaj točno je narobe.

Tudi kristjanom včasih poidejo moči. V takih trenutkih se nemalokrat sprašujemo: »Kako moliti, če smo za molitev preu-trujeni, nemotivirani, kadar nam je vse odveč in imamo preprosto vsega dovolj. Kako takrat slaviti in oboževati Boga?« Pri

tem včasih nemara pomislimo tudi na to, da bi ob nedeljah raje ostali doma in ne bi prišli v cerkev.

Kadar ne morem moliti, mi največ pomeni to, da vem, da drugi molijo zame. Ko mi sestra ali brat reče: »Veš, razumem te, molim zate!« In to je zelo dragoceno. Zato sem hvaležna za skupnost, cerkev. Kristjan potrebuje cerkev kot riba potrebuje vodo. Obiskovanje cerkve ima številne prednosti: Tu lahko častimo Boga z drugimi verujočimi in se damo poučiti iz Božje besede za duhovno okrepitev. Še posebej pa nam je Cerkev v oporo v težkih trenutkih, v preizkušnjah. Takrat lahko drug za drugega molimo in se spodbujamo.

Za nas pa moli in posreduje tudi sam Bog, ki je z nami v vsakem trenutku, tudi takrat, ko nam je najtežje. V Svetem pismu v pismu Rimljanom namreč beremo: »Prav tako tudi Duh prihaja na pomoč naši slabotnosti. Saj niti ne vemo, kako je treba za kaj moliti, toda sam Duh posreduje za nas z neizrekljivimi vzdihmi. In on, ki preiskuje srca, ve, kaj je mišljenje Duha, saj Duh posreduje za svete, v skladu z Božjo voljo.«

In dalje je zapisano, da sam Kristus Jezus, ki je umrl, še več, ki je bil obujen od mrtvih, sedi na Božji desnici ter posreduje za nas. In da v vseh teh preizkušnjah zmagujemo po njem, ki nas je vzljubil.

Zato pogum, naš Bog je sočuten, ljubezniv in milosten, a

hkrati mogočen in lahko premakne gore problemov in gorja! Pred njega lahko v veri in molitvi stopimo prav taki, kot smo, srečni, veseli, ali nesrečni, obupani. Zato vstanimo in se pogumno ozrimo proti nebu, od koder prihaja Božja pomoč ob pravem času in na pravi način.

Lea Brkič **Stopinje** **v snegu**

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Čeprav je že nastopila koledarska pomlad, imam še vedno v mislih dneve, ko je letos zapadel prvi sneg. Ko opazujemo zasnežene strmine, ivje na drevesih in čudovito zimsko sonce, lahko vidimo Božjo kreativnost in njegov stvariteljski red. Ob tem lahko vzkliknemo: »Bog, velik si.« Pogosto grem na sprehod po določeni poti v bližini našega doma. Ko je zapadel prvi sneg, je bil del moje sprehajalne poti povsem zasnežen. Razmišljala sem, ali naj grem naprej in naredim prve korake v sveže zapadlem snegu, ali pa se tega dela poti izognem in grem po drugi strani. Ker nisem

imela prave obutve za tak sneg, sem se odločila za nadaljevanje sprehoda po drugi strani. Nekaj dni kasneje sem se ponovno vrnila na tisti del poti. Situacija je bila povsem drugačna. Na poti so bile vidne stopinje nekoga, ki je tam že hodil. To je olajšalo mojo hojo po snegu. Ni mi bilo potrebno iti po drugi poti ali sneg gaziti; enostavno sem stopala po že obstoječih stopinjah. Kakšno olajšanje! Bila sem hvaležna tistemu, ki je to pot prehodil prvi in pustil sledi v snegu, čeprav ne vem, kdo je to bil.

Kristjani poznamo nekoga, ki ni le pustil sledi, ampak je On sam pot. Jezus je rekel: »Jaz sem pot, resnica in življenje.« On je edina pot, da se ponovno lahko srečata Bog in človek. Teolog Karl Barth je rekel: »Jezus ne daje napotkov, ki kažejo pot do Boga, kot to počnejo drugi verski učitelji. On sam je pot.« John Wesley je zapisal naslednje: »Hočem vedeti za pot v nebesa. Hočem vedeti, kako varno pristati na srečni obali. Sam Bog se je spustil na Zemljo, da bi postal pot. Zato je prišel iz nebes. To je zapisal v knjigi. Daj mi to knjigo. Za vsako ceno mi daj Božjo knjigo, Sveto pismo.« Steven J.

Lawson je izjavil: »Jezus ni dobra pot v nebesa, niti najboljša pot. On je edina pot v nebesa.« Kralj David je v psalmu slavil Boga z besedami: »To je Bog, njegova pot je popolna, Gospodov izrek je prečiščen, ščit je vsem, ki se zatekajo k njemu.«

Ali ni za nas kristjane prednost, da poznamo pravo pot in vsak dan bolj spoznavamo Odrešenika Jezusa Kristusa? Ponosni smo lahko, da smo njegovi sledilci in s tem tudi pričevalci ljudem. Mnogi se upravičeno ubadajo z vprašanjem: Katera pot je prava, saj je na duhovnem tržišču ponudba zelo velika. Nekatere poti so zelo privlačne in ponujajo sanjsko življenje. Žal pa se kmalu pokaže, da so obljube zlagane, privlačnost pa zaigrana. Na koncu takšne poti je razočaranje še večje. Nekateri ponudniki gredo v takšno skrajnost, da od človeka zahtevajo več kot zmore, fizično in psihično. Marsikdo, misleč, da je na pravi poti, se zato popolnoma zlomi in na koncu ostanejo od življenja le ruševine.

Kot Kristusovi učenci bodimo kažipot ljudem, ki iščejo pravo pot in puščajmo v svojem duhovnem življenju sledi, ki bodo drugim v pomoč.

O učlovečenju

**Stvarnik človeka je postal človek.
Vladar zvezd se je doжил
na prsih svoje matere.
Kruh je postal lačen,
Vodnjak je postal žejen,
Luč je postala zaspana,
Pot je postala utrujena od potovanja.
Resnica je bila obtožena
z lažnimi pričami,
Sodniku življenja in smrti
je sodil smrten sodnik,
Pravičnost so obsodili krivični.
Učitelja so pretepli z bičem,
Vinsko trto so okronali s trnjem,
Ustanovitelja so obesili na leseni križ,
da bi Moč postala šibka,
da bi Zdravnik, ki ozdravlja,
postal ranjen
in bi Življenje umrlo.**

Avguštin iz Hipona (354—430)

Tjaša Golobič Štucin Sindrom nemirnih nog

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

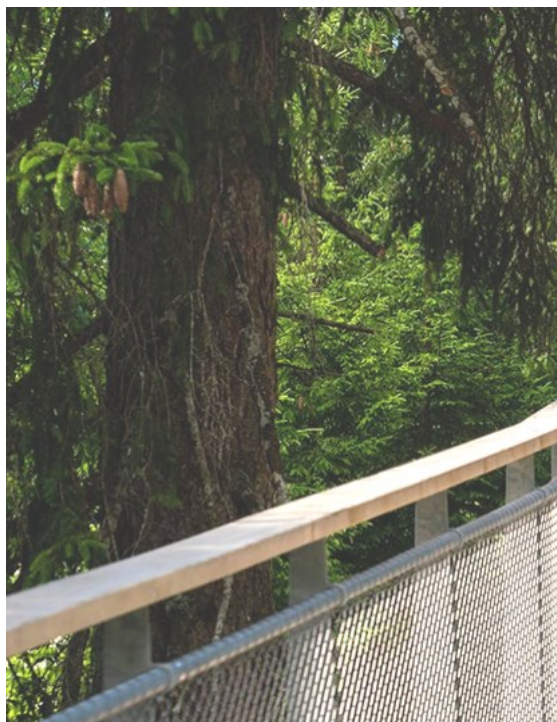
Kakšen je bil naš korak, ko smo danes stopali skozi vrata naših domov? Je bil hiter in odločen? Je bil previden, upočasnjjen? Je bil naš korak težak, nemiren?

Verjetno smo že vsi slišali za besedno zvezo sindroma nemirnih nog. Gre za nevrološko stanje, ko človek, tudi ko sedi pri miru, čuti potrebo, da stalno premika in ziblje svoje noge. Če ste kdaj sedeli poleg nekoga, ki je tako migal z nogami, ste verjetno tudi sami občutili, kako je s premikanjem svoje noge zibal tudi vaš stol ali pa kar celo vrsto.

Morda smo že kdaj nekoga, ki

je tako nemirno premikal noge čisto avtomatično vprašali: »Ali si nervozen, si živčen?« In se ga tudi dotaknili s svojo roko, da bi umiril njegovo tresenje nog.

Kakšen je moj korak doma? Kakšen je moj korak, ko grem na delo? Kakšen je moj korak, ko grem v cerkev? Kakšen je v tem trenutku moj korak? Kakšen je korak mojega srca? S kakšnimi koraki hodim skozi življenje? Imam tudi jaz nemirne noge oziroma nemirno srce? Se bojim? Sem pretirano nervozen? Sem ujetnik strahu, namesto služabnik bližnjemu in Bogu po ljubezni?

Sindrom nemirnih nog je fiziološkega in organskega izvora in vzroki zanj so načeloma znani, bolniki pa se tako ali drugače navadijo na življenje v tem stanju. Sindrom nemirnega in zaskrbljenega srca pa ni nekaj, kar z lahkoto sprejmemo in tudi ni nekaj, kar bi morali sprejeti kot normalno. Na to se ne smemo navaditi.

Za sindrom nemirnega srca je zdravilen odrešujoči Božji pogled in Božji pomirjujoči dotik, ki v naša življenja prinaša mir. Tudi pisec psalmov je spoznal, kdo je tisti, ki podpira njegov korak, in je na več mestih v svojih pesmih zapisal: »Če sem

mislil: 'Moja noga omahuje,' me je tvoja dobrot, Gospod, podpirala. Ko se v meni množijo vznemirljive misli, mi tvoje tolažbe razveseljujejo dušo.« In še: »Zaradi Gospoda so koraki moža trdni, nad njegovo potjo ima veselje. Če pade, ne obstane na tleh, ker Gospod podpira njegovo roko. Kajti koraki tistih, ki ljubijo Boga in ohranjajo njegovo zapoved, ne omahujejo.«

Dotik bližnjega, ki nas umirja, je blagodejen, dotik Boga, ki se dotika naših srca, pa je odrešujoč in daje življenje in mir.

dr. Daniel Brkič
Kaj je
maziljenje?

Zlodejev obredni ples je viden v svetopisemski zgodbi o prvem grehu, ki se je začel z lažjo, ne z izbiro. Ne gre za zlorabo svobodne volje odločanja, ampak za laž. Jezus je razložil, da v zlodeju ni resnice, ker je lažnivec in oče laži (Jn 8,44). Zato je Jezus (novi Adam) rekel: »Spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila.« (Jn 8,32) Lažen nauk stare kače je, da Bog ni ljubeč in je v strahu, da bo človek postal bog. Evangeljsko oznanilo temu nasprotuje rekoč: »Bog je ljubezen.« (1 Jn 4,8) Bog nam sporoča: »Če vi ne obstajate, tudi jaz ne obstajam.«

Mi hočemo Adamovo goloto pokriti z moraliziranjem, kajti hudič nam laže, da se zaradi moralne sposobnosti (civiliziranosti) lahko sami rešimo. Tak moralni pritisk je težko breme za človekovo dušo. V bistvu je problem globlji in je notranji, je v človekovem srcu. Na svetu ni uspel še noben moralni projekt. Rešitev je samo v križu, ki je edino orodje

miru. Umreti je treba svojemu egu, kar slikovito pomeni nastaviti svoje drugo lice, če te kdo udari, pustiti še plašč, če ti kdo hoče vzeti obleko, iti dve milji, če te kdo sili eno miljo daleč (Mt 5,39-41). Ker se bojimo, da bo naš ego ponižan, je Jezus pridiagal: »Kdor namreč hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo rešil.« (Lk 9,24)

Apostol Pavel je to duhovno skrivnost dojel in zapisal: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni.« (Gal 2,20) Gre za poboženje, divinizacijo, teozo. Teoze ni brez izpraznitve samega sebe, brez kenoze (Flp 2,7). Kdor ima v mislih monističnega, nedostopnega, apatičnega, nadzemeljskega, samozadostnega in nesolidarnega Boga, kenoze ne razume.

Odrešitev je samo trinitarična; je združitev z Bogom po Kristusu v Svetem Duhu. Izraz »osebni odnos« z Bogom je sodoben, vendar preplitek in tipično neoprotestantski. Ko govorimo o osebnem odnosu z Bogom, ga moramo razumeti teološko, saj gre za občestvo z Bogom. Človek je prostovoljno padel iz občestva z Bogom in je občestvo z njim prekinil. »Če rečemo, da smo v

občestvu (tj. skupnosti) z njim, pa kljub temu hodimo v temi, lažemo in ne ravnamo v skladu z resnico. Če pa hodimo v luči, kakor je v luči on sam, smo med seboj v občestvu (tj. skupnosti Cerkve) in kri njegovega Sina Jezusa nas očičuje vsakega greha.« (1 Jn 1,6-7) Prva Cerkev je učila, da ni nihče rešen sam: »Sam kristjan ni kristjan. Komur Cerkev ni mati, mu Bog ni Oče.« Odrešitev pomeni biti v občestvu z Bogom in z drugimi. Drugačno tolmačenje je krivo-verstvo. Treba je poslušati glas Cerkve, glas tradicije: » ... da se ogibate vsakega brata, ki živi neredno in ne po izročilu (db. tradiciji; gr. parádosis), ki so ga prejeli od nas.« (2 Tes 3,6) In: »Dajem vam priznanje, ker se me v vsem spominjate in ker se držite izročil (db. tradicije; gr. parádosis), kakor sem vam jih izročil.« (1 Kor 11,2) Tradicija ni slaba, slab je tradicionalizem.

Ljudje hočejo maziljenje, nočejo pa spoštovati tradicije (učjenja) Cerkve, nočejo biti v občestvu Cerkve in se ji dovoliti poučiti. Osebna razodetja utemeljujejo z navedkom, ki pravi: »Kar pa zadeva vas: maziljenje, ki ste ga dobili od njega, ostaja v vas in zato ni treba, da vas kdo uči.« (1 Jn 2,27) Samozadostni individualisti ne vedo, kaj je ma-

ziljenje. Maziljenje (gr. chrisma) mešajo z darovi (gr. charisma). Maziljenje pomeni imeti sad Duha, to je ljubezen, ne pa imeti darov Duha, ki so brez sadu ljubezni nič. Maziljenje ni vznemirljivo doživetje (izkustvo), ni magični, psihološki in emocionalni pojem, kot to učijo binkoštniki oziroma karizmatiki. Karizmatiki govorijo o maziljenih pridigarjih, pridigah, pesmih, cerkvenih službah; govorijo o osebnem, apostolskem, preroškem, posebnem in skupnem maziljenju. Ženskam namenjajo Deborino, Rutino in Anino maziljenje ter verjamejo v Davidovo maziljenje glasbil in slavljenja. Maziljenju pripisujejo tudi varstvo pred demoni, siromaštvom in boleznijo.

Pri maziljenju ne gre za spiritualizem, notranji glas, videnja in čudeže; maziljen kristjan je priča Kristusa, ki je Maziljenec (heb. Mesija). Maziljen kristjan ljubi, zato mu maziljenje pomeni poslanstvo. Maziljenja ne moremo ločiti od ljubezni. Živeti po Duhu pomeni ljubiti (Rim 8,14). Vernik brez ljubezni nima maziljenja. Tak živi drugačen evangelij in je v krivoverstvu, kar je duh antikrista.

**VSAKDO LAHKO LJUBI CVET VRTNICE,
VENDAR JE POTREBNO VELIKO, DA
VZLJUBIŠ NJEN TRN.**

(M. Korvan)

**EDINA STVAR, KI NE UPOŠTEVA
VEČINSKEGA PRAVILA,
JE ČLOVEKOVA VEST.**

(H. Lee)

**DREVESA, KI RASTEJO POČASI,
OBRODIJO NAJBOLJŠE SADEŽE.**

(Molière)

**ZASKRBLJENOST NE ODPRAVLJA
JUTRIŠNJIH TEŽAV, AMPAK ODPRAVLJA
DANAŠNJI MIR.**

(B. Pascal)

**PRIBLIŽEN ODGOVOR NA PRAVO
VPRAŠANJE JE VREDEN VELIKO VEČ
KOT NATANČEN ODGOVOR NA
NAPAČNO VPRAŠANJE.**

(Sokrat)

**V MLADOSTI SE UČIMO,
V STAROSTI RAZUMEMO.**

(A. Einstein)

Letnik 39, številka 1-2-3/2023

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM
Trdinova ulica 27
8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija Vode počitka je brezplačnik in se financira izključno s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prosto dostopno na medmrežju. Slike uprizarjajo letne čase, ki opominjajo na minljivost in obnovenjivost in jih figurativno razumemo kot Stvarnikovo Sveto pismo.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut